

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 116/10
28.04.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Анђелке Станковић, председника већа, Невенке Важић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.А, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 3. у вези члана 195. става 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 398/09 од 28.1.2010.године, подигнутом против правноснажне пресуде Окружног суда у Новом Саду Кж. 780/08 од 19.2.2009. године, у седници већа одржаној 28.4.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 398/09 од 28.1.2010. године подигнут против правноснажне пресуде Окружног суда у Новом Саду Кж. 780/08 од 19.2.2009. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Новом Саду К. ... од 29.2.2008. године окр. М.А, на основу члана 355. тачка 3. ЗКП, ослобођен је од отпујбе за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201.став 3. у вези члана 195.став 3. у вези става 1. КЗ РС.

Одлучујући о жалби Општинског јавног тужиоца у Новом Саду и жалби пуномоћника малолетног оштећеног Л.М, Окружни суд у Новом Саду је пресудом Кж. 780/08 од 19.2.2009. године, уважањем жалбе пуномоћника малолетног оштећеног, преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о трошковима поступка а жалбу јавног тужиоца одбио као неосновану и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против пресуде Окружног суда у Новом Саду Кж. 780/08 од 19.2.2009. године Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз. 398/09 од 28.1.2010. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, у вези члана 351. став 1. ЗКП и члана 391. став 1. ЗКП и због повреде одредбе члана 110. став 1. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима (ЗООБС), с предлогом да се захтев уважи и утврди да је другостепеном пресудом у корист окривљеног повређен закон.

Врховни касациони суд је, пошто је поступљено у смислу члана 422. став 2. и 3. ЗКП, одржао седницу већа у присуству окр. М.А. и у одсуству уредно обавештеног заменика Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости подигнут, па је, по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев је неоснован.

Према захтеву, другостепени суд у образложењу своје одлуке наводи да је првостепени суд правилно утврдио да није доказано да је окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет, јер није доказано да је повредио одредбу члана 110. став 1. ЗООБС-а, да је првостепени суд извео све потребне доказе, те да је правилном оценом истих, потпуно и правилно утврдио све одлучне чињенице. Међутим, другостепени суд, даље, на страни три образложења своје пресуде наводи, супротан закључак од првостепеног суда да узрок саобраћајне незгоде није само у радњама малолетног оштећеног, већ и у поступању окривљеног. С тим у вези, другостепени суд износи свој чињенично -правни закључак са образложењем да ступање пешака на коловоз и када је непрописно, налаже возачу повећану пажњу и обавезу да своју вожњу прилагоди датој ситуацији и по потреби заустави своје возило, ако пешак настави кретање, те да је у том смислу узрок незгоде и у његовој неадекватној реакцији. Међутим, и поред тога, другостепени суд потврђује првостепену пресуду јер сматра да би првостепени суд прекорачио оптужбу примењујући другу бланкетну норму. Управо је у том делу, према наводима захтева, другостепена пресуда неразумљива, разлози су нејасни а и образложење противречно изреци јер је из таквих навода нејасно да ли је другостепени суд прихватио чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда, или није, будући да је закључак другостепеног суда супротан од закључка првостепеног суда.

Тужилац, надаље, у захтеву, иако најпре наводи да је нејасно да ли је другостепени суд прихватио утврђено чињенично стање, констатује да другостепени суд није прихватио чињенични закључак првостепеног суда већ је сам оценио изведене доказе из којих је извео супротан закључак у погледу одлучне чињенице - узрока саобраћајне незгоде. Тиме је, према захтеву, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП у вези члана 391. став 1. ЗКП, јер је другостепени суд у ситуацији када чињенице нису правилно утврђене, уместо што је првостепену пресуду потврдио, требало да исту укине или да одржи главни претрес.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Пре свега, не може се прихватити став изнет у захтеву да је супротан чињенично правни закључак првостепеног и другостепеног суда у погледу одлучне чињенице - узрока саобраћајне незгоде.

Првостепени суд је, у разлозима пресуде на страни 6 у последњем ставу и на страни 7 у првом ставу, закључио да „у оваквој саобраћајној ситуацији, иако је окривљени, а према налазу и мишљењу вештака, имао могућност да уочи када је малолетни пешак ступио на коловоз и започео са претрчавањем и да радњом интензивног кочења избегне предметну саобраћајну незгоду, радња окривљеног - кашњење у реакцији и непредузимање радње интензивног кочења, јесте само допринос окривљеног насталој незгоди, али није у узрочно последичној вези са насталом незгодом, већ је незгоду управо проузроковао малолетни оштећени који је започео претрчавање коловоза када му је упаљеним црвеним светлом за кретање пешака био забрањен пролаз преко обележеног пешачког прелаза“. Из овако датих разлога првостепеног суда јасно је да првостепени суд не искључује допринос окривљеног настанку саобраћајне незгоде.

Другостепени суд, који иначе у потпуности прихвата сва чињенична утврђења првостепеног суда (страна 3 други став образложења другостепене пресуде) и, као и првостепени суд, износи мишљење да окривљени није повредио одредбу члана 110. став 1. ЗООБС-а, у суштини не даје другачији чињенично правни закључак о узроку настанка саобраћајне незгоде. Иако је у другостепеној пресуди наведено „супротно закључцима првостепеног суда“, из даљих навода - да узрок незгоде није само у радњама оштећеног, јер ступање пешака на коловоз, па и када је непрописно, налаже возачу повећану пажњу и обавезу да своју вожњу прилагоди датој ситуацији и по потреби заустави своје возило ако пешак настави кретање, не може се закључити да другостепени суд налази да радње окривљеног - кашњење у реакцији и непредузимање кочења представљају директну узрочну последичну вези са насталом незгодом, већ да управо и другостепени суд тим наводима указује на допринос окривљеног настанку незгоде.

С тога је неоснован навод захтева да другостепени суд није прихватио чињенични закључак првостепеног суда, већ да је сам извршио оцену доказа које је извео првостепени суд и из тих доказа извео супротан закључак од онога који је дао првостепени суд. С тим у вези, неоснован је и навод захтева да се овде ради о ситуацији када чињенице нису правилно утврђене, јер то не произилази из другостепене пресуде, већ управо супротно - да је првостепени суд извео све потребне доказе те да је правилном оценом истих и одбране окривљеног, потпуно и правилно утврдио све одлучне чињенице.

Прихватајући у потпуности утврђење првостепеног суда да нема доказа да је окривљени повредио

одредбу члана 110. став 1. ЗООБС-а и дајући о томе адекватне разлоге, другостепени суд наводи да би радњама окривљеног какве је првостепени суд утврдио у чињеничном стању, евентуално могла бити повређена нека друга одредба ЗООБС-а. Дакле, другостепени суд не тврди изричито да постоји повреда неке друге одредбе, већ да би таква повреда евентуално могла постојати. Међутим, имајући у виду чињеничне наводе оптужног акта, односно конкретне радње за које је окривљени оптужен, другостепени суд није ни могао да определи евентуалну повреду неке друге бланкетне норме. С тим у вези, другостепени суд је јасно навео да окривљеном није стављена на терет повреда друге одредбе, због чега га првостепени суд није ни могао осудити, јер би тада морао да измени чињенично стање у односу на оптужницу, а тиме би оптужба била прекорачена, што би довело до повреде закона на штету окривљеног.

Најзад, неоснован је и навод захтева да је дошло и до повреде одредбе члана 110. став 1. ЗООБС-а, јер се, према захтеву, ова одредба односи на све пешаке који су ступили на коловоз иако им је семафором забрањен пролаз.

Супротно изнетом ставу захтева, по налажењу Врховног касационог суда, а како су то правилно закључили и нижестепени судови, одредба члана 110. став 1. ЗООБС-а односи се само на саобраћајну ситуацију када пешак започне прелазак коловоза на знак зеленог светла, па у међувремену, док се још увек налази на обележном пешачком прелазу, дође до промене светла за кретање пешака. У конкретном случају није постојала таква саобраћајна ситуација, с обзиром да је оценом изведених доказа утврђено да је малолетни оштећени ступио на пешачки прелаз на знак црвеног светла за пешаке и то трчећим кораком.

Налазећи, из изнетих разлога, да другостепеном пресудом нису учињене повреде закона на које се у захтеву за заштиту законитости указује, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 424. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник

Председник већа

Драгана Вуксановић, с.р.

судија

Анђелка Станковић, с.р.